

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

将夜

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

๓๖๖ หน้า
ใน
เล่มปกแข็ง

Mao Ni เขียน ช่อศิรินทร์พรพล แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

สยบฟ้ามืดปฐพี 37

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงรุ่มรวย แปลา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 37

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2651-9

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

พิมพ์บน

กระดาษกอนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เจ้าอารามคือลาสต์บอสจริงๆ ด้วย คนคนนี้ไม่เพียงมีฝีมือร้ายกาจ แต่ความคิดอ่านยังน่ากลัวเอามากๆ แถมคาดเดาไม่ได้เลย ก่อนหน้านี้ยังพอวางใจ เพราะเจ้าอารามมีสภาพเหมือนคนพิการ แต่ท้ายเล่มก่อนอยู่ๆ เจ้าตัวก็ลุกขึ้นยืน แล้ววาร์ปออกจากอาศรมเทพ ไฉนเข้าเทียบ! นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

แล้วแม่ปลาแดงเยี่ยงหอยี่จะรอดพ้นจากวงล้อมของสามสุดยอดฝีมือได้ไหม พี่เยี่ยชู ฝีมือ เสียวถึงจะหนีการไล่ล่าของอาศรมเทพยังงี้ ธนูเหล็กของหญิงเซวี่จะได้สำแดงฤทธาานุภาพหรือไม่ คุณๆ คงอยากรู้กันแล้วสินะ ถ้าจั่งนั้นก็พลิกหน้ากระดาษดูอ่านกันเลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

ไม่ว่าตอนที่หนังสือเล่มนี้ได้ตีพิมพ์สถานการณ์การระบาดของไวรัส Covid-19 เป็นอย่างไรบ้างแล้ว ขณะที่ข้าพเจ้าเขียนอยู่นี้ในต่างประเทศถือว่าระบาดหนัก ส่วนในประเทศไทยยังถือว่าเบาเมื่อเทียบกับต่างประเทศ แต่โดยภาพรวมของทั้งโลก คนตายเป็นเบือ ผู้ติดเชื้อมากมาย และเครื่องมือทางการแพทย์ขาดแคลนเป็นอย่างมาก

ในความเห็นของข้าพเจ้า การระบาดของไวรัสครั้งนี้เป็นการปรับสมดุลของธรรมชาติอย่างหนึ่งซึ่งนานหลายปีจะมีครั้งหนึ่งเป็นปกติ เพียงแต่ที่ผ่านมาเกิดขึ้นเพียงในบางประเทศ แม้คนตายเป็นเบือเช่นกันแต่ก็บางประเทศเท่านั้น ส่วนครั้งนี้ต่างจากครั้งไหนๆ คือระบาดทั่วโลก เมื่อสมทบเข้ากับวิกฤตเศรษฐกิจแล้ว มันทำให้โลกนี้เข้าสู่ความมืดมนอนธการเหมือนเวลาเที่ยงคืนโดยแท้จริง อย่างน้อยข้าพเจ้าก็รู้สึกอย่างนั้น กว่าที่จะพบแสงสว่างในยามเช้าคงใช้เวลานาน มิใช่น้อย นี่อาจคือช่วงเวลาแห่งราตรีนิรันดร์ก็เป็นได้

ขอให้ทุกท่านสุขภาพแข็งแรง อยู่ดีมีสุข สนุกกับการอ่านหนังสือและดูหนังฟังเพลงนะครับ แล้วพบกันใหม่ครับ

ชื่อเสียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

ความหวังอยู่ที่โลกมนุษย์

เยี่ยหงอวีเชื่อมั่นว่าเจ้าอารามเหนือกว่าสถานศึกษาลิบลับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานศึกษาที่หนึ่งเซวียบัญชาการ นางเชื่อมั่นยิ่งกว่าว่าตนวิเคราะห์ไม่ผิดพลาด การสังหารนางและพี่ชายไม่มีผลดีอะไรต่อนิกายเต๋าในเวลานี้ ไม่ว่าจะเป็นประโยชน์ตรงหน้าหรือผลกระทบที่ลึกซึ้งกว่านั้น ดังนั้นนางจึงกล้าเลือกที่จะถอย ละทิ้งหลายสิ่งหลายอย่าง และวางตนเองอยู่ในตำแหน่งที่อันตรายโดยไม่ทำอะไรทั้งนั้น เพื่อให้ทั้งสองฝ่ายเฝ้ามองกันอย่างสงบ

ทว่าการสนทนาในยามสนธยาจบลงได้ยังไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม แสงจันทร์บนฟ้ากำลังส่องสว่างกระจ่างตา การอนุญาตโดยคุณิณีที่นางคิดว่าเกิดขึ้นบนลานหน้าผาหายไปไหนใด เจ้านิกายมาวิหารพิพากษาเพื่อฆ่านาง ตามมาด้วยเจ้านานไห่ และสุดท้ายนักพรตวัยกลางคนก็มาด้วย ทั้งสามคนอาจไม่รู้ก็ได้ว่าต่างฝ่ายต่างจะมาที่นี้ แต่ก็มารวมตัวเพื่อเป้าหมายร่วมกันเพียงหนึ่งเดียวซึ่งก็คือสังหารนาง

เยี่ยหงอวีขมวดคิ้ว บนใบหน้าทีค่อนข้างขาวซีดมีลายเส้นบางๆ

เพิ่มขึ้นมาสองเส้น ความสงสัยมิได้คลี่คลาย ความตกใจมิได้หายสูญ แต่เวลานี้ไม่มีเวลาให้ใครครวญต่อแล้ว

มองคนทั้งสามในวิหารพิพากษา ดวงตานางสว่างขึ้นเรื่อย ๆ หากหนึ่งเซวียอยู่ที่นี้ย่อมมองออกกว่านี่คือปฏิกิริยาตอบสนองเมื่อนางพบ ศัตรูที่ร้ายกาจ ระวังตัวแต่ไม่สูญเสียความมั่นใจ เจอยอดฝีมือที่แท้จริง จึงตื่นเต้น จากนั้นนางจะใช้วิธีการอันแข็งแกร่งราวเอาชนะอีกฝ่าย

ในช่วงเวลาของการฝึกฝนที่ผ่านมานางเคยเผยสายตาแบบนี้ หลายต่อหลายครั้ง เช่นตอนเจอหนึ่งเซวีย แต่พริบตาที่ดวงตานาง สว่างวาวสุดขีดอย่างแท้จริงคือที่หน้าhubเขาซิงสยา เมื่อครั้งเผชิญหน้ากับ จวินโม

คืนนี้ดวงตานางก็สว่างวาวสุดขีด ถึงขนาดสว่างกว่าที่อยู่ หน้าhubเขาซิงสยาเมื่อหลายปีก่อน เพราะยามนี้นางต้องเผชิญหน้ากับ ศัตรูที่แข็งแกร่งถึงสามคนที่แต่ละคนต่างเทียบชั้นกับจวินโมได้

เจ้าnikายแห่งอาศรมเทพ ยอดฝีมือด้านเบิกนากาผู้อยู่เหนือด้านทั้งห้า ฐานะนี้ของสงยงซูโมไม่ได้พิเศษนัก แต่ไม่ได้หมายถึงข้าซากน่าเบื่อ ตรงข้ามกลับน่ากลัว เมื่อก้าวข้ามัทธิประดุจของด้านรู้ชะตาขั้นปลาย การฝึกฝนจะเข้าสู่อีกโลกหนึ่ง เป็นขีดขั้นที่ต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง เยี่ยหงอวีเข้าใจดีว่าตนไม่อาจเอาชนะสงยงซูโมได้โดยตรง เพราะหากทำได้ ช่วงหลังเทศกาลบูชาแสงสว่างหลายปีมานี้ ไม่ว่าเจ้าอารามจะคิดเห็นเช่นไร นางคงฆ่ามันไปนานแล้ว

เจ้าหนานให้มาจากเกาะหนานไห่ เป็นเชื้อสายของด้าเลนกวณ หน่วยแสงสว่างที่แยกตัวจากอาศรมเทพเมื่อหกร้อยปีก่อน ความสำเร็จ ด้านวิชาเทพจัดอยู่อันดับสามของโลก มีต้นกำเนิดเดียวกับอาศรมเทพ แต่จัดเป็นคนละสาย ด้านฉานสูงส่งลึกล้ำคือด้านรู้ชะตาขั้นปลาย

ของจริง ต่อให้สู้กับเยี่ยงอวี๋ตัวต่อตัวก็ไม่ตกเป็นรองแน่นอน

สงฆูโม่และเจ้าหนานไห่แน่นอนว่าเป็นบุคคลสำคัญที่ด้านฉาน
แข็งแกร่งและฐานะสูงสุดของอาศรมเทพในเวลานี้ เมื่อเทียบกับสองคนนี้
นักพรตวัยกลางคนที่ยืนอยู่ตรงทางเข้าวิหารพิพากษาก็ธรรมดาเป็นอย่างมาก

ทว่ามันต่างหากที่เป็นคู่ต่อสู้ที่ทำให้เยี่ยงอวี๋รู้สึกว่าจะต้องระวังตัว
ให้มาก ถึงขั้นพอจะทำให้รู้สึกหนาวนิตๆ

นักพรตวัยกลางคนยืนอยู่ที่ปากประตูวิหารโดยไม่ได้ทำอะไร แต่
เหมือนดัดการเชื่อมต่อภายในกับภายนอกของวิหารพิพากษา ในช่วงเวลานี้
เยี่ยงอวี๋ใช้หลายวิธีที่จะส่งสัญญาณให้พวกผู้ใต้บังคับบัญชารับรู้ แต่
ล้วนไม่ได้ผล

นักพรตที่ดูเหมือนธรรมดาๆ ผู้นี้ต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน

สมัยก่อนเจ้าอารามถูกจอมปราษฎ์ขับไล่ไปเกาะหนานไห่
อารามจือโส่วในช่วงเวลานั้นได้นักพรตผู้นี้เป็นผู้ดูแล ตำแหน่งของมัน
ในนิกายเต๋าไม่เคยด้อยลง เช่นนี้แล้วมันจะธรรมดาได้อย่างไร

สงฆูโม่ เจ้าหนานไห่ และนักพรตวัยกลางคน...

สามคนนี่ที่ไหนทั่วโลกล้วนไปได้ ไม่ว่าใครพวกมันก็ฆ่าได้

ต่อให้อวี๋เหลียนมาเจอ นางอาจต้องแปลงเป็นจิ้งจอกแล้วหนี
เข้าป่าลึก ต่อให้เซียนเชิงใหญ่มาเจอ สายคาดเอวก็คงต้องสั้นไหวแล้ว
หลีกหนีไปไกล ต่อให้เป็นปีศาจสุรา คนขายเนื้อ หรือเจ้าคณะฝ่ายเทศนา
ก็อาจถูกสามคนนี่เข้ารุมเช่นฆ่า

เยี่ยงอวี๋คิดในใจว่าตนจะชนะได้อย่างไร

วิหารพิพากษาเจียบสนิท ตะเกียงไฟบนผนังศิลาสีแดงส่องแสง
อ่อนโยนสวยงาม ไม่มีใครรู้ว่าพวกมันสว่างขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใด หรือ
ถูกสิ่งใดกระตุ้นให้ทำงาน

สยงซูโม่ เจ้าหนานไห่ และนักพรตวัยกลางคนต่างยืนนิ่งเสียบ
ยี่ดครองวิหารทั้งที่ไกลสุด ตรงกลาง และที่ใกล้ กระแสปรมาณปกคลุมทั่ว
ปิดตายวิหารอันใหญ่โตมโหฬารหลังนี้โดยสมบูรณ์

ในวิหารพิพากษาอันกว้างขวางมีนางเพียงคนเดียว

นางเดินจากระเบียงมาอยู่ข้างบัลลังก์หยกดำ ยกมือขึ้นทาบ
บัลลังก์หยกเบาๆ นิ่งเงียบอยู่นานก่อนเอ่ยกับนักพรตวัยกลางคนว่า

"เฮ้เทียนย๋อมให้โอกาสในการตัดสินใจหรือคำอธิบายแก่สาธุศิษย์"

นักพรตวัยกลางคนไม่เอ่ยอะไร

สยงซูโม่ค่อนข้างงุนงง แม้มันเป็นถึงเจ้านิกาย แต่กลับไม่รู้
โดยสิ้นเชิงว่าเหตุใดสถานการณ์จึงดำเนินมาเช่นนี้ มันต้องการยั่วโทษะ
เยี่ยงงอวี่แล้วถือโอกาสสังหาร แต่เหตุใดเจ้าอารามจึงส่งเจ้าหนานไห่
และนักพรตวัยกลางคนมาช่วยมัน ที่จริงมันก็อยากรู้เหตุผลเช่นกัน

เยี่ยงงอวี่มองมันพลางเอ่ยอย่างเย็นชาว่า

"ข้าไม่เข้าใจมาตลอดว่าคนชั้นธรรมดาอย่างมันเหตุใดจึงฝึกฆาน
จนเหนือด้านทั้งห้าได้ เฮ้เทียนตาบอดไปแล้วหรือไร"

นักพรตวัยกลางคนตอบว่า

"เจ้านิกายแข็งแกร่งเพราะไร้เดียงสา"

เยี่ยงงอวี่เลิกคิ้วก่อนเอ่ยเย้ยหยัน

"ไร้เดียงสาก็คือเด็กทารกนะหรือ"

นักพรตวัยกลางคนยิ้มน้อยๆ

"มรรควิถีหมั่นพัน ฝึกจนถึงที่สุดแล้วยังต้องไฝหาใจที่บริสุทธิ์
ไม่ปรุงแต่งและกลับสู่สภาวะจิตเดิม บางทีอาจไม่เกี่ยวข้องกับความเป็น
เด็กทารกหรือความโหดร้ายทารุณ"

"ใจที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา..."

เยี่ยหงอวี้อยู่กับสยงซูโมเหมือนกำลังครุ่นคิดว่า

"ทั้งกายใจล้วนน่าเสียฟอนพะ บุ่มบ่ามเบาปัญญา ศรัทธาต่อสิ่งที่
ศรัทธาและเชื่อฟังโดยไม่สงสัย ความรู้เดียวสาแบบนี้ก็นำมาซึ่งความ
แข็งแกร่งได้หรือ การที่ทุกคนต่างพูดว่าเงินผีผีคือผู้มีพรสวรรค์ที่หาได้ยาก
ของนิยายเต๋าหรือว่าก็เพราะเหตุผลนี้ด้วย"

นักพรตวัยกลางคนครุ่นคิดก่อนตอบว่า

"ผีผีไร้ทุกข์ไร้กังวลจึงรู้ชะตา ดูไปแล้วไม่เหมือนกัน"

เยี่ยหงอวี้มองตามันพลางเอ่ยว่า

"ข้าไม่สนว่าคนไร้เดียวสาหรือโง่เขลาเบาปัญญาพวกนี้รู้ชะตา
ได้อย่างไร ข้ารู้เพียงว่าเจ้าอารามบอกว่าจะให้ชีวิตมันแก่ข้า เวลานี้
ดูเหมือนจะกลับคำพูด"

นักพรตวัยกลางคนสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน เอ่ยเสียงเรียบว่า

"บางทีปลายฤดูสุราทของปีใดสักปี เจ้าอารามช่วยให้เจ้านิกาย
กลับแดนเทพแล้วไปพบท่านจ้าวบัลลังก์ที่นั่นก็ถือเป็นการมอบให้
เหมือนกัน"

"ตายแล้วค่อยมอบให้ นั่นคือการบูชา"

"การบูชาก็คือการมอบให้"

เยี่ยหงอวี้นิ่งเงียบไป เมื่อบุคคลเช่นเจ้าอารามเริ่มใช้กลอุบายเหมือน
เด็กเล่นขายของแบบนี้ โลกนี้น่าจะมีไม่กี่คนที่เป็นคู่ต่อสู้ของมันได้

"เช่นนั้นโปรดให้คำอธิบาย"

นางเอ่ยกับนักพรตวัยกลางคนอย่างจริงจัง

"โปรดให้คำอธิบายที่แท้จริงแก่ข้า"

ต้องพบจุดจบทั้งที่ไม่รู้เหตุผลเป็นสิ่งที่นางไม่อาจรับได้

นักพรตวัยกลางคนเอ่ยว่า

"ขออภัย ข้ามิอาจบอกกล่าว"

เยี่ยหองอวิมองเจ้าหนานไห่

เจ้าหนานไห่ที่นั่งเฝ้ามองมาตลอดตั้งแต่เช้าวิหามาในที่สุดก็เอ่ยวาจา

"ขออภัย ข้าไม่รู้"

สุดท้ายนางมองไปที่เจ้านิกาย

"เช่นนั้นก็เข้ามา"

ห่างจากซีหลิงไปพันลี้มีทุ่งนาที่อุดมสมบูรณ์และหมู่บ้านยากจน
อยู่มากมาย รวมทั้งมีเมืองด้วย

ยังไม่ถึงยามราตรี เศษหิมะในฉางอันประจุที่ว่างสีขาวในภาพวาด
ได้แสงอาทิตย์ที่สดใสสอง หากเศษหิมะบนกำแพงเมืองดำรงอยู่ได้สมบูรณ์
กว่า ดูแล้วจึงเหมือนกระดาศาขาวที่ยังไม่ถูกขีดเขียน

บนกำแพงเมืองด้านทิศใต้ บนกระดาศาขาวที่ว่ามิจุดดำสองสามจุด
นั่นคือกระโجمและบ้านไม้ชั่วคราว นอกบ้านมีเตาดินเผาสองเตา ในเตา
มีไอร้อนทะลักออกมา แก้วถ่านที่สีเข้มกว่าหิมะอย่างมากเหล่านั้นคงร้อน
มาก

หนึ่งเข็มนั่งยองอยู่ข้างเตาจ้องมองแก้วถ่านร้อนๆ เหล่านั้นรอเวลา
ที่มันเผาสุก จิตได้นำนึกกลับนึกถึงหลุมฝังศพโดดเดี่ยวสองหลุมนอกเมือง
โกสอไปนในหลุมฝังศพ และเจ้าอู่ฉินโกรวมถึงคนที่ถือเจ้าอู่ฉินตอนนั้น
พลันรู้สึกเศร้าใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูกจึงเดินไปที่ริมกำแพง

เมื่อยืนอยู่ตรงนี้ร่างของมันดูเดี๋ยวดายยิ่ง มันไม่ชอบความรู้สึก
แบบนี้เลย และไม่ชอบให้พวกทหารที่อยู่ข้างหลังรู้สึกเช่นนี้ด้วย เหตุนี้
มันจึงมองไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยไม่คิดจะขี้ตา

ทัศนียภาพด้านในกำแพงเมืองคือถนนหนทางในฉางอันรวมถึง

ผู้คนในนั้น มันคิดว่าสภาพในเมืองที่คึกคักเช่นนี้ช่วยผ่อนคลายอารมณ์ได้ ทว่าเมื่อมองเห็นทะเลสาบเย็นหมิงที่อยู่ไกลซึ่งพอจะเห็นได้รำไร จึงรู้ว่าความหวังเช่นนี้เป็นเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ ส่วนร้านเหล้าป๊อเจที่ซ่อนอยู่ในซอยที่ไม่เป็นระเบียบทางเขตนครตะวันออกมองไม่เห็นเลย นี่ยิ่งทำให้มันหดหู่ใจมากเข้าไปอีก ได้แต่เฝ้าปรารภกันว่า จะได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ในเร็ววัน

ฆ่าคนไปนับพันนับหมื่น โลกहितที่ไหลหลังเพียงพอให้ย้อมแม่น้ำชื่อจนแดงฉาน มันจึงได้โอกาสในการเจรจากับนิยายเต๋าและความเป็นไปได้ที่จะถ่วงเวลา และจึงส่งข้อความสองข้อความไปที่เขาเถาซานได้

ข้อความหนึ่งถึงเจ้าอาราม ส่วนอีกข้อความหนึ่งถึงเยียนหงอวี สองข้อความนี้ดูเหมือนเรียบง่าย แต่อันที่จริงมันครุ่นคิดอย่างเต็มสติปัญญา ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีจากทั้งสองโลก ข้อมูลข่าวสารทั้งหมดของสถานศึกษา รวมถึงราชสำนักต่างล้วนเป็นได้เพียงเชิงอรรถของข้อความ ต่อผลลัพธ์ของสองข้อความนี้มันย่อมตั้งความหวังไว้อย่างสูง

มันกำลังรอข่าวดีจากเขาเถาซาน แต่มันคิดไม่ถึงหรอกว่าตนเองกำลังจะได้รับข่าวเช่นใด เพราะถึงอย่างไรมันก็ไม่ใช่อะไรที่คำนวณได้ทุกเรื่องราว มัน...เป็นเพียงคนธรรมดา

หนึ่งเซวียคือคนธรรมดา เช่นนั้นเหตุใดมันถึงได้มั่นใจขนาดนี้ว่าข้อความของมันจะได้ผลลัพธ์ที่น่าพอใจโดยไม่ปลิวหายไปกับสายลม คำตอบก็เพราะสองข้อความนี้ไม่เกี่ยวข้องกับสงครามทางจิต ข้อความที่พูดกับเจ้าอารามคือความรู้จากโลกก่อน ส่วนข้อความที่พูดกับเยียนหงอวีคือประสบการณ์จากโลกนี้ มันคำนวณไปมาโดยละเอียดถี่ถ้วนแล้วไม่พบช่องโหว่แต่ประการใด ไม่ว่าจะมองอย่างไรล้วนถูกต้อง ไม่ว่าจะคิดอย่างไร

ล้วนมีโอกาสสำเร็จ เหตุผลสำคัญอยู่ที่ความรู้ความเข้าใจของมันที่มีต่อเจ้าอารามและเยี่ยงหวี่

มันคิดว่าคนอย่างเจ้าอารามต้องคล้อยตามมันแน่นอน มันคิดว่าคนอย่างเยี่ยงหวี่ก็ต้องคล้อยตามมันแน่นอน บุคคลอย่างสองคนนี้ย่อมต้องมีสักคนที่คล้อยตามมัน

หากเจ้าอารามคล้อยตาม โลกมนุษย์ก็จะอยู่ในกำมือ นี่ยอดเยี่ยมที่สุด หากเยี่ยงหวี่คล้อยตาม นิกายเต๋าจะแตกแยก สถานศึกษาต้องได้ชัยชนะ ในท้ายที่สุดแน่นอน นี่ก็เป็นเรื่องดีเช่นกัน ส่วนเยี่ยง...

เยี่ยงฮูอาจตาย หลังจบเรื่องเยี่ยงหวี่คงคิดว่ามันใจดำและโง่เง่า หรือบางทีตอนนี้นางอาจคิดถึงจุดนี้แล้วก็ได้ ทว่าก็ได้แต่ฝากความหวังไว้ที่สถานศึกษา

หนึ่งเชวียยืนมองทะเลสาบเยียนหมิงอยู่บนกำแพงเมืองแล้วพบว่าตรงขอบฟ้ามีหิมะตก พลันรู้สึกว่ามีมือที่ทาบกกำแพงอยู่เย็นขึ้น ดวงตาค่อยกลในอกเสื้อแทบกลายเป็นก้อนน้ำแข็ง

ใช่ นับแต่ซังซังล่องมหานาวาจากโลกมนุษย์กลับสู่แดนเทพ มันแน่ใจว่านางคงไม่กลับมาอีกแล้ว ไม่มีทางได้พบกันอีกแล้ว นับแต่นั้นการเปลี่ยนแปลงบางอย่างก็เริ่มเกิดขึ้น

เมืองเว่ยถูกฆ่าล้างเมือง แม่ทัพหมาตายแล้ว นางก็ตายแล้ว ต่อโลกนี้ ต่อแดนเทพ และต่อคนทั้งโลกมันไม่อาจรักษาอารามณ์ความรู้สึกอันอบอุ่นไว้ได้ ความคิดและการกระทำแข็งแกร่งร้ายเย็นชาขึ้นเรื่อยๆ

ไม่ใช่เพราะเจ็บปวดจึงด้านชา และไม่ใช่เพราะผิดหวังจึงต้องโหดเหี้ยม แต่เพราะคนที่เคยทำให้ใจมันอบอุ่นล้วนไม่อยู่แล้ว มันจึงค่อยๆ กลายกลับเป็นหนึ่งเชวียคนเดิมในอดีต

เจ้าเด็กถือมิดในห้องเก็บฝุ่นที่ไม่ยอมตายต่อหน้านายน้อยและ

พ่อบ้าน เจ้าเด็กที่ไม่ยอมตายท่ามกลางซากศพและพวกคนกินคน เด็กหนุ่มที่ไม่ยอมตายท่ามกลางพวกสัตว์ป่าที่อันตรายรวมถึงนายพรานที่อันตรายยิ่งกว่า เด็กหนุ่มที่ไม่ยอมตายและฆ่าคนราวตัดฟันริมทะเลสาบซูปี

นี่คือหนึ่งเหยียในอดีต คือตัวมันที่แท้จริง ไม่มีผิดชอบชั่วดี ไม่รู้ว่าอะไรคือคุณธรรม ไม่สนใจความเป็นความตายของผู้บริสุทธิ์ ไม่ว่าใครล้วนเป็นเพียงเครื่องมือที่มันใช้ประโยชน์

ก่อนที่ศิษย์ที่สามจะจากไปได้บอกความลับเรื่องที่เยียหงอวีเคยถูกย่ำยีศักดิ์ศรีในอดีตให้มันรู้ มันเห็นใจอีกฝ่าย แต่ก็ไม่ลังเลเลยที่จะใช้ประโยชน์จากเรื่องนี้

แน่นอนว่าเยียหงอวียังคงเป็นคนพิเศษสำหรับมัน ดังนั้นมันจึงสั่งเงินชีว่าถ้าไม่ถึงท้ายที่สุดจริงๆ ไม่ต้องเปิดเผยเรื่องนี้ หรือต่อให้ต้องเปิดเผยมันก็จะใส่ใจเรื่องถ้อยคำที่จะใช้เพื่อไม่ให้คนอื่นล่วงรู้เรื่องดังกล่าวและเพื่อรักษาชื่อเสียงของเยียหงอวีไว้ เช่นนี้มันจึงไม่รู้สึกละอายใจ

ส่วนเยี่ยชุนมันไม่สนใจความเป็นความตายของผู้ก่อตั้งนิกายใหม่ผู้นี้ เพราะนั่นเป็นเรื่องภายในของนิกายเต๋า หากเยี่ยชุนรอดชีวิตมาช่วยเผยแผ่นิกายใหม่ สถานศึกษาก็มีแผนต่อไป แต่หากเยี่ยชุนตาย เช่นนั้นต้องบรรลุป็นผู้ยังรู้แน่นอน สำหรับการเผยแผ่นิกายใหม่และเป้าหมายของสถานศึกษาก็ยังเป็นผลดี

ในบางแง่มุมมันคือศิษย์ของจอมปราชญ์ที่เรียนรู้วิชาของสถานศึกษาและรับสืบทอดบาตรจีวรของเคอเฮาหราน ทว่าโดยแก่นแท้แล้วมันคือผู้สืบทอดของเหลียนเซิง

จวินโมอยู่ไกลถึงทุ่งร้างตะวันตก ศิษย์พี่ใหญ่คุมเชิงปีศาจสุราบัดนี้คนที่รับผิดชอบงานและกำหนดทิศทางของสถานศึกษาคืออวีเหลียนและมันที่ต่างอยู่ในวิถีมารมานานแล้ว

โปรดย่ำลืมนวาก่อนที่อวี๋เหลียนจะกลายเป็นประมุขพรรคมาร
นางคือความหวังของเหลียนเซิง

เช่นี้ดูแล้วสถานศึกษาในเวลานี้ไม่ได้เดินบนเส้นทางของจอมปราษฎ์
แต่เป็นเส้นทางของเหลียนเซิง เหลียนเซิงหากได้รับรู้จะปลาบปลื้มยินดี
จนถึงขั้นเสียสติไหมนะ

แต่ก็ยังมัวข้อแตกต่างอยู่บ้าง

ความต่างที่เด่นชัดที่สุดคือหนึ่งเซวียไม่ได้เสียสติ มันคิดคำนวณ
อย่างสุขุม วางแผนอย่างเฉียบขาด ไตร่ตรองลึกซึ้งยิ่งกว่าเจ้าอาราม
มันให้ลู่ไหลเวียนและเงินซึ่งเป็นทูตไปหาเถาซาน ใช้วิธีการรุนแรงเช่นนี้
ลั้มโต๊ะอาหาร ฉีกมันหน้าตาเพราะต้องการบีบคั้นให้นิกายเต๋าตอบได้

มันเข้าใจเป็นอย่างดีว่าขอเพียงเจ้าอารามไม่เสียสติ เยี่ยชู่จะไม่ตาย
เยี่ยหงอวี้ก็ไม่ต้องทรยศนิกาย นิกายเต๋าก็ได้แต่ใช้การสงบสยบเคลื่อนไหว
ควบคุมโลกมนุษย์ให้อยู่ในความสงบ

บทสรุปเช่นนี้ดูเหมือนเท่ากับว่าแผนการของมันเป็นที่น่าเย้ยหยัน
ทว่าไม่มีใครรู้หรือทราบดีมที่นี้ก็คือเป้าหมายของสถานศึกษา เพราะ
ตอนนี้มันต้องการเวลาเป็นอย่างมาก

หนึ่งเซวียพึงกำพgangที่ปกคลุมด้วยหิมะมองท้องฟ้าสีเทาหม่น
มองดวงจันทร์ที่ยังไม่ปรากฏให้เห็น คิดในใจว่ายากนักที่อาจารย์
จะชนะศึกในครั้งนี้ แต่ก็ต้องช่วยถ่วงเวลาให้สถานศึกษา

โลกมนุษย์ในตอนนี้มีเพียงบุคคลอย่างเจ้าอารามหรือปีศาจสุรา
ที่มีฤทธิ์อย่างแท้จริงเท่านั้นจึงมองเห็นการเปลี่ยนแปลงโดยละเอียด
ของแดนเทพได้ชัดเจน หนึ่งเซวียยังห่างจากขีดขั้นนั้นอีกไกล แต่มัน
มีค่ายกลเมืองฉางอันสนับสนุน ดังนั้นมันจึงมองเห็นได้ชัดเจนเช่นกัน
มันรู้ว่าดวงจันทร์กำลังหมองลงอย่างช้าๆ หมองลงอย่างน่าเศร้าใจ

จอมปราชญ์กำลังอ่อนแอลงในการต่อสู้กับเฮ่าเทียน กาลเวลาดูเหมือนอยู่ข้างนิกายเต๋าซึ่งไม่เป็นผลดีต่อสถานศึกษาเป็นอย่างยิ่ง แต่มันไม่คิดเช่นนั้น ทุกเรื่องที่มีมันทำล้วนเพื่อให้ได้มาซึ่งเวลา

ต้องมีเวลาอย่างเพียงพอมันจึงจะเตรียมการไปที่ละน้อยเพื่อแก้ปัญหาเรื่องที่ราบเรียบวันได้ จึงรอข่าวดีจากทุ่งร้างตะวันตกได้ จึงรอให้รอยร้าวที่ไม่อาจซ่อมแซมของนิกายเต๋ายายกว้างขึ้นได้ และเรื่องที่สำคัญจริงๆ คือตามกาลเวลาที่ล่วงไปผู้คนที่ศรัทธานิกายใหม่จะมีมากขึ้นเรื่อยๆ เฮ่าเทียนก็จะอ่อนแอลงเรื่อยๆ

ได้รับการสั่งสอนจากจอมปราชญ์ ได้รับการบารมีจรรจาจากอาจารย์อา ได้รับการชี้แนะจากเหลียนเชิง ได้รับความเมตตาจากฉีซานต้าซือ ผีกพุทธในแดนสุขาวดีนับพันปี รวมร่างกับซังซังเดินทางนับหมื่นลี้ มันฝึกเต๋า ฝึกพุทธ ฝึกมาร ไม่มีสิ่งใดที่ฝึกไม่ได้ สำหรับเรื่องศรัทธามันเข้าใจลึกซึ้งจนถึงแก่น ในสายตามันเฮ่าเทียนไม่ได้สูงส่งอีกต่อไป

เมื่อนานมาแล้วนิกายเต๋าลือชื่อเฮ่าเทียนให้แก่มวลมนุษย์ หลังจากนิกายใหม่ปรากฏนิกายเต๋าก็ค่อยๆ เสื่อมโทรม เฮ่าเทียนก็อ่อนแอลงดูเหมือนนี่เป็นการสรุปที่ง่ายเกินไป ทั่วว่าเป็นความจริง

ดังนั้นสำหรับสถานศึกษาและแคว้นต้าถังนิกายใหม่สำคัญอย่างยิ่งหลวง เยี่ยชู่ก็สำคัญอย่างยิ่งหลวง

นิกายใหม่ต้องการเวลาในการเผยแผ่ไปให้กว้างไกล รับสานุศิษย์มาให้มากขึ้น เยี่ยชู่ต้องได้รับตำแหน่งผู้หยั่งรู้ผู้ก่อตั้งนิกาย ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่หรือตายแล้วก็ตาม

เพื่อการนี้หนึ่งเซวียไม่สนใจว่าต้องฆ่าคนเป็นพันเพื่อหนุนหลังเยี่ยชู่และนิกายใหม่ แต่กลับไม่วิจารณ์หรือแทรกแซงใดๆ ต่อการจัดการกับเยี่ยชู่ของนิกายเต๋า

มันมองท้องฟ้าที่หม่นหมอง มองหิมะตกอันห่างไกล แล้วนั่งเสียบ
ไปนาน

มันคิดว่าตนรู้เท่าทันความคิดของเจ้าอารามได้ เพราะถึงอย่างไร
ดวงจันทร์ก็กำลังหมองลง

นิกายเต๋าและสถานศึกษาต่างคิดว่ากาลเวลาเป็นประโยชน์ต่อตน
ที่เหลือก็ดูว่าสถานศึกษาและนิกายใหม่รวมพลังกันแล้วทำให้
เฮาเทียนอ่อนแอลงได้ก่อน หรือนางจะชนะอาจารย์ก่อน

มันลงเดิมพันส่วนหน้า เจ้าอารามหากไม่คล้อยตามมันก็เท่ากับ
ลงเดิมพันส่วนหลัง

หนิงเซวียนมั่นใจในการเดิมพันครั้งนี้ เพราะในอดีตกาลนิกายเต๋า
เลือกเฮาเทียนให้มวลมนุษย์ สู้สุดท้ายกลับฝากความหวังทั้งหมดไว้ที่
เฮาเทียน ส่วนมันและสถานศึกษาฝากความหวังไว้ที่แคว้นต้าถังที่จะ
รวมแผ่นดินเป็นหนึ่งเดียว รวมถึงเยี่ยชู่และนิกายใหม่ ทั้งหมดล้วนเป็น
ความหวังที่อยู่ในโลกมนุษย์

ความหวังอยู่ที่โลกมนุษย์

ความหวังเดิมทีก็ควรอยู่กับมนุษย์อยู่แล้ว

มันมองฟ้าแล้วคิดเช่นนี้

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6431->